

9. 2. 2022

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vyřízení žádosti o poskytnutí informace se zaměřením na anonymizaci údajů

Žadatelka se obrátila na veřejného ochránce práv se žádostí o poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona[1] a postupně obdržela několik rozhodnutí. Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“), na který se musela obrátit, neboť nesouhlasila s postupem při vyřizování její žádosti o poskytnutí informace, totiž Kanceláři veřejného ochránce práv („povinný subjekt“) jeho rozhodnutí vracel pro nepřezkoumatelnost a rozpor s některými ustanoveními správního řádu[2], jak dál v textu blíže uvedu.

Předesílám, že smyslem tohoto článku není dopodrobna rozebrat všechna rozhodnutí, kterými ÚOOÚ vrátil věc povinnému subjektu k projednání, ale zaměřím se na otázku anonymizace údajů při poskytování informací.

Na základě své žádosti o poskytnutí informace obdržela žadatelka od povinného subjektu „Sdělení o poskytnutí informace a rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti podle informačního zákona“[3].

Proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti podala v zákonné lhůtě odvolání.

Dále podala stížnost podle informačního zákona, neboť nesouhlasila s rozsahem anonymizace provedené v poskytnuté informaci, resp. zaslaných dokumentech. Povinný subjekt v tomto směru nevydal žádné rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti a nebylo možné v daný okamžik reagovat jinak než podáním stížnosti. Lze citovat např. ze Sborníku stanovisek veřejného ochránce práv: *„Kdykoli povinný subjekt neposkytne žadateli požadované informace (byť i jen zčásti), aniž by zároveň žádost odložil, vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.“*[4] Podotýkám, že neposkytnutí informace se děje formou rozhodnutí, které žadateli umožňuje využít práva na odvolání, případně práva na soudní ochranu, k čemuž v tomto případě nedošlo.

Povinný subjekt uznal, že stížnost je důvodná a vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým částečně odmítl žádost o poskytnutí informace, podala žadatelka v zákonem stanovené lhůtě odvolání.

Žadatelka argumentovala mj. tím, že anonymizace byla provedena povinným subjektem v takovém rozsahu, že nemůže posoudit, zda povinný subjekt postupoval v souladu s platnou právní úpravou, a proto se obrátila na ÚOOÚ. Jak uvedla, její žádost o poskytnutí informace směřovala k veřejné kontrole povinného subjektu, avšak rozsah anonymizace, provedené povinným subjektem, veřejnou kontrolu povinného subjektu neumožnil.

ÚOOÚ rozhodnutí povinného subjektu zrušil pro porušení některých ustanovení správního řádu, viz níže. ÚOOÚ konstatoval, povinný subjekt sice odkázal na související právní rámec, ale již opomněl uvést konkrétní správní úvahu v tom smyslu na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že dotčené anonymizované údaje bez jejich bližšího rozlišení, požívají ochrany poskytnuté ustanovením § 8a odst. 1 informačního zákona.[5]

Zároveň ÚOOÚ upozornil na to, že konkrétní úvahy a důvody, které povinný subjekt k neposkytnutí dotčených informací (anonymizaci) vedly, měly být obsaženy v rozhodnutí, kterým poskytnutí

informací, byť i jen částečně, odmítá, neboť v případě absence konkrétní správní úvahy ve vztahu k jednotlivě požadovaným informacím nebude nadřízený orgán schopen tyto důvody a závěry vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí náležitě přezkoumat.

Poukázal na to, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda provedený rozsah anonymizace poskytnutých údajů byl skutečně nezbytný k tomu, aby nebylo možné poskytnuté informace spojit s konkrétní fyzickou osobou, a tuto náležitě identifikovat.

Ve vztahu k tzv. testu proporcionality ÚOOÚ uvedl, že nebylo zřejmé, jakým způsobem povinný subjekt tento test provedl, jakým způsobem hodnotil naplnění jednotlivých kritérií tohoto testu, a jaké úvahy jej k tomuto závěru vedly.

Po posouzení rozhodnutí povinného subjektu ÚOOÚ dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a povinný subjekt tak postupoval v rozporu s ustanovením § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žadatelka poté obdržela další rozhodnutí povinného subjektu, kterým se částečně odmítá žádost o poskytnutí informace.

Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Opět poukázala na rozsah anonymizace a odkázala současně na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, který sám uvedl: „...žadatel o informaci bude vždy v situaci, kdy se dozví o neposkytnuté informaci pouze v obecné rovině a není tedy schopen posoudit správnost znečitelnění každé věty správním orgánem – nezná totiž jejich přesný obsah...“.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, přičemž odvolání žadatelky spolu se spisovým materiálem postoupil ÚOOÚ.

ÚOOÚ poté rozhodnutí povinného subjektu v části potvrdil a v části opět zrušil pro porušení některých ustanovení správního řádu a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

ÚOOÚ dospěl k závěru, že povinný subjekt ve vztahu k odmítnutí poskytnutí informací majících charakter osobních údajů, dále informací týkajících se osobnosti a projevů osobní povahy (u dvou poskytnutých písemností) v napadeném rozhodnutí nerespektoval závazný názor ÚOOÚ vyjádřený v předchozím rozhodnutí, kdy v napadeném rozhodnutí neuvedl konkrétní úvahy, které jej vedly k neposkytnutí dotčených informací. Povinný subjekt sice odmítnuté informace specifikoval druhově, provedl a řádně zhodnotil i test proporcionality, nicméně ÚOOÚ má pochybnosti o rozsahu provedeného znečitelnění informací vztahujícím se ke konkrétním subjektům, zejména však veřejným institucím. Z napadeného rozhodnutí není dle názoru Úřadu také zřejmé, jaké úvahy a konkrétní skutečnosti vedly povinný subjekt ke znečitelnění poskytnutých informací v takto širokém rozsahu. Povinný subjekt tak dle názoru ÚOOÚ zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť jak z napadeného rozhodnutí, tak i z předloženého spisového materiálu není ÚOOÚ zřejmé, jaké důvody vedly ve vztahu k dotčeným písemnostem k znečitelnění poskytnutých informací v takovém rozsahu. ÚOOÚ dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu je ve výše uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné a povinný subjekt postupoval v rozporu s ustanovením § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Závěrem tak shrnu to nejpodstatnější pro postup povinných subjektů při anonymizaci osobních údajů, které vyplynulo z výše zmíněné kauzy.

Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Poznamenávám, že dle ust. § 8a odst. 1 informačního zákona poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjektu údajů), přičemž identifikovatelnou je taková fyzická osoba, kterou lze přímo, ale také nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

Obecným principem práva na informace, viz zmíněný článek 17 odst. 5 Listiny, který je promítnut i do informačního zákona, je zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k činnosti povinných subjektů s tím, že jakékoliv omezení tohoto přístupu, pokud má být ústavně konformní, musí být stanoveno zákonem a zároveň musí být „nezbytné“[\[6\]](#).

Tzv. formální podmínka pro omezení přístupu k informacím je zakotvena v ust. § 7 až § 11 informačního zákona, případně ji lze nalézt i v jiných právních předpisech. Platí, že každé takovéto omezení má být učiněno správním rozhodnutím.

Rozhodnutí povinného subjektu bude zatíženo nepřezkoumatelností, jestliže nadřízenému orgánu nebude zřejmé, jaké důvody vedly ve vztahu k dotčeným písemnostem ke znečitelnění poskytnutých informací v určitém rozsahu.

Podle ustanovení § 12 informačního zákona provede povinný subjekt všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

Existují-li dva či více v zásadě rovnocenné výklady jednoho ustanovení, omezujícího právo na informaci, je nutné volit ten, který toto právo co nejméně omezuje. Ve skutečnosti se nejedná o nic jiného než o specifické „provedení“ testu proporcionality.

Mgr. Marcela Fadrná,
právnička

[\[1\]](#) Zákona č. [106/1999](#) Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen informační zákon.

[\[2\]](#) Zákon č. [500/2004](#) Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[\[3\]](#) Poznamenávám, že toto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti se týkalo části věci, v níž v té době nebylo ukončeno šetření veřejného ochránce práv.

[\[4\]](#) Sborník veřejného ochránce práv, Informace, autorský kolektiv, 2019.

[\[5\]](#) Dle ustanovení § 8a odst. 1 informačního zákona poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními

předpisy, upravujícími jejich ochranu.

[6] Čl. 4 odst. 4 Listiny a ve vztahu k právu na informace také z článku 17 odst. 4 Listiny.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)